

Bili so to več del kmeti iz najbližje konjiške okolice; pa tudi iz oddaljenejših krajev je mnogo posestnikov prišlo; zlasti veliko mož iz sv. Duha smo opazili. Nasprotniki so zadnje tedne na vse mogoče načine proti shodu agitirali. Ali pomagalo jim ni nič, kajti vrli konjiški kmetovalci se ne dajo od prvakov za nos voditi. Na zborovanje samo je prišlo malo nasprotnikov pod vodstvom kaplana Martina Jurhar. Ta politikujoči duhovnik imel je seveda edini namen, motiti govornika in razbiti shod. Vkljub temu, da je bila tudi nasprotnikom beseda zagotovljena in bi se mi prav veselili, ako bi tega črnega ptička peti slišali, hodil je takoj v začetku shoda od enega do drugega klerikalca in šepetal: „Ni res, vpijte, da ni res!“ Napredni možje so to jezovitovsko počenjanje nekaj časa opazovali. Potem so pa Jurhara prav prijazno opozorili, naj bode miren. Možicelj pa je mislil, da ga njegova črna suknja obvaruje vsega in je nadaljeval svojo hujskarijo. Zdaj je kmetom tudi kri zavrela in glasno so zagromeli klici: „Van z njim!“ Govornik Linhart je skušal mir napraviti in Jurhara ubraniti sitnostim. Rekel je: „Pustite ga, saj veste, da mačka zacvili, ako se ji na rep stopi!“ Ali ošabno kaplančkov hujskanje je zborovalce hudo razburilo. Le prošnjam škofovega brata kmeta Napotnika, ki je s povzdignjenimi rokami za črnosukneža prošil, se ima ta zahvaliti, da ni dobil občutljivo kazen za hujskarijo. Ali zborovalce so se končno zadovoljili, da so ga postavili na zrak. Upamo, da se bode Jurhar to za prihodnjic zapomnil. . .

Ta mali dogodek se je sicer na shodu komaj opazil. Zborovanje samo se je tako-le izvršilo:

V imenu sklicateljev je otvoril urednik Karl Linhart zborovanje s prisrčnimi besedami. Za predsednika bil je potem domačin g. Muschitz, za zapisnikarja pa g. Kramberger določen. Na to je predsednik uredniku Linhartu besedo podelil. Ni mogoče, da bi celotni njegov govor priobčili in zato se moramo le na kratko poročilo omejiti. Urednik Linhart raztolmačil je najprve pomen naših shodov, ki hočejo v prvi vrsti javnosti dokazati, da ne stojijo ljudstvo za pogubonosno politiko prvakov. V daljših izvajanjih je potem govornik razjasnil današnji položaj kmetškega in obrtniškega stanu. Omenil je potem delovanje prvaških strank, ki hočejo deželo proti mestom in trgom nahujskati, da bi potem v kalnem lažje ribali. Prvaška „narodna stranka“ sicer nima nobenega pomena in je tudi njen dnevnik že ponehal izhajati. To je stranka slovenskih doktorjev, ki ne pozna ljudstva. Klerikalci pa so ustanovili svojo „kmetško zvezo“, katero pa vodijo edino politični duhovniki, advokati in profesorji; kmet tam nima besede. Vse gospodarske zastope in korporacije izkoriščajo prvaki v svoje politične namene. Dokaz temu njih gospodarstvo v raznih občinah (n. pr. Turški vrh, sv. Lovrenc sl. g. itd.), v raznih okrajnih zastopih (svoj čas v ptujstem, v celjskem zdaj pa v zgornjeradganskem), v svojih „konzumnih društvih“, ki so v par letih vsi propadli, v svojih posojilnicah, ki zdaj propadajo in ki so brez oblastvenega nadzorstva. Govornik je

pojasnjeval klerikalni polom na Koroškem in v Ljubljani, Celju, Ormožu itd. Potem je govoril o na češko komando brez vsacega vzroka zapričeti obstrukciji slov. poslancev v štajerskem deželnem zboru. Ko je urednik Linhart navedel številke, s katerim je dokazana veličanska gospodarska škoda, ki jo provzročila ta brezvestna in zločinska obstrukcija, so se čuli med zborovalci ogorčeni klici in kmetje so stiskali pesti. „Tako nam ropajo prvaki zadnjo upanje!“ so vpili. Z daljšim navodilom, da naj se ne pustijo od nikogar in od nobene politike zapeljati, končal je urednik Linhart svoj skoraj žurni govor. Živahno odobravanje mu je sledilo. Predlagala se je potem sledeča rezolucija: „Današnji javni kmetški shod, ki zboruje ob veliki udeležbi v Urbanovi gostilni v Konjicah, protestira najodločneje proti zločinski obstrukciji v štajerskem deželnem zboru. V globokem prepričanju, da je ta obstrukcija na eni strani le posledica protustavne gonje panslavističnih krogov, da pa na drugi strani povzročila vsemu štajerskemu prebivalstvu v današnjem itak obupnem položaju naravnost grozovito gospodarsko škodo, — izraža shod slovenskim deželno-zbornim poslancem popolno nezaupanje. Obenem presi vse merodajne in delavoljne faktorje v deželnem zboru, da naj z vsemi močmi to brezvestno obstrukcijo zatrejo in gospodarskemu delu pot odprejo.“

Ta rezolucija bila je ednoglasno brez vsacega ugovora sprejeta. Tudi par kmetov, ki so drugače nasprotnega političnega mišljenja, so za njo glasovali.

Govoril je še neki napredni kmetovalec, ki je na podlagi lastnega doživljanja dokazal nastopanje slovensko-prvaških advokatov. Urednik Linhart se je potem še zahvalil, da se je rezolucija ednoglasno sprejela. Rekel je ob koncu v viharnem odobravanju: „Mi imamo le en cilj: združeno gospodarsko nemških in slovenskih prebivalcev Štajerske!“ Nato je predsednik v polnem miru izvršeno zborovanje zaključil.

Pozneje zvečer izvršil se je še sestanek v Werniggovi gostilni. Okrajni načelnik g. graščak Posseck izrazil je ob velikem navdušenju uredniku Linhartu zahvalo za njegov trud.

Tako je bil tudi konjiški shod dokaz, da se je štajersko ljudstvo naveličalo prvaške gonje in da ne mara za brezplodno, škodljivo obstrukcijo. Naši shodi v Ptuj, Ormožu, Mariboru, sv. Lenartu, Slov. Bistrici in Konjicah dokazujejo vkljub vsem lažem napredovanje naše misli. In bodočnost je naša!

Kmetovalcem in živinorejcem!

Kuga na gobcih in parkljih je po mnogih krajih povzročila živinozdravske odredbe, s katerimi se je promet z živino izredno otežkočil, posebe pa so se marsikje morali prepovedati celo živinski sejmi. Tako ni samo živinorejcem otežkočena prodaja živine, večkrat tudi celo onemogočena, ampak tudi živinorejci in oni, ki se pečajo s pitanjem živine, imajo vsled tega velike težave. Posebno nakup živine za hlev (za pitanje ali molžo) je tako zelo težaven, da se

je treba bati, da v mnogih obratih, ki bi radi kupili živino, ne bo mogoče dobiti dovolj in pravočasno živine za hlev. Zato je potrebno, da se poskrbi za to, da zvedo vsi udeleženci o pravem času, kdo ima živino za v hlev na prodajo ali kdo je želi kupiti. Centrala za vnovčevanje živine (Viehverwertungs-Zentrale), poklicana in ustanovljena za to, da skrbi za koristi kmetijstva pri vnovčevanju živine, je prevzela nalogo s priobčevanjem ponudb in zahtev posredovati v tem težavnem času med prodajalci in kupci živine. Zato so vsi kmetovalci in pitavci živine, ki hočejo prodati ali kupiti živino za v hlev, vabljivi, naj kolikor mogoče hitro naznanijo na naslov: Centrala za vnovčevanje živine (Viehverwertungs-Zentrale), Dunaj VIII., Lammgasse 4 ali pa na uredništvo „Štajerca“ v pismu ali na dopisnici sledeče:

1. Ime in naslov,
2. ali hočejo kupiti ali prodati,
3. število glav ponujane, oziroma zaželjene živine,
4. nje starost in pasmo.

Prijave lahko pošljejo vsaki posamezno, ali pa jih lahko pošljejo kmetijska društva, zadruge ali zveze za več skupaj naenkrat. Prijave se zberejo in po možnosti hitro priobčijo, navadno v posebnih listih, ki se pošljejo deželnim, okrajnim in krajevnim kmetijskim društvom in z drugam ter vsem c. k. okrajnim glavarstvom, kjer se razpoložijo na vpogled. Pri okrajnih glavarstvih dobé te liste pred vsem živinozdravski organi. Po možnosti se bodo priobčile tudi v listih, namenjenih kmetijstvu in razširjenih med kmetovalci. Na zahtevo se bodo te liste poslane tudi posameznim zanimancem.

Kmetovalci so prošeni, naj svoje prijave in želje nemudoma naznanijo.

Glede nasvetov ali posredovanja se naj v teh stvareh kupci in prodajalci obrnejo naravnost na Centralo za vnovčevanje živine (Viehverwertungs-Zentrale) na Dunaju VIII., Lammgasse 4.

Novi avstrijski poslanek pri vatikanu.

Naša slika kaže princa Johana Schönburg-Hartenstein, ki je postal novi zastopnik avstro-

Prinz Johann Schönburg-Hartenstein, d. nunc. obit. - unq. b. o. schaffler am Vatikan

ogrske države na papeževem dvoru. Mož velja za izbor-nega poznavatelja evropske politike.

Novice.

Prvaški švindler. Marsikdo se čudi, kako zamorejo prvaški voditelji lepa in velika posestva kupovati, brez da bi imeli pravzaprav potrebnih sredstev. V čisto nemških krajih kupujejo ti panslavistični mogotci posestva. Znano je, kako je n. pr. predsednik propale „Glavne posojilnice“ v Ljubljani, slovenski advokat dr. Hudnik, posestva in graščine kupoval; jemal je ednostavno tuji denar, ki je bil v „njegovi“ posojilnici naložen. Ednako „pošteno“, čeprav na drugi način, se je delalo od prvaške strani pri nakupu toplic Mitterwald pri Beljaku na Koroškem. Stvar se je namreč tako-le izvršila: Lastnica toplic baronica Olga Lang prodala je vse politikujočemu katehetu Janezu Smrekar v Ljubljani. Ta prvaški duhovnik je svojo zani-kerno nepoštenost že večkrat na ta način do-

Kuga na Kitajskem.

Med od grozovite bolezni najhujše prizadete kraje spada predmestje Fudsiadjan pri mestu Karbinu. Naša slika kaže to predmestje. Vlada je pustila celo predmestje požgati, ker drugače ni bilo mogoče kugo omejiti. Od 40000 prebivalcev tega predmestja jih živi danes komaj še 5000; vse druge je kuga pokončala. Kar je v Fudsiadjanu še živega, zapadlo bode brez rešitve smrti. Na cestah so celi kupi mrlčov. Položaj je naravnost peklenjski.

Die Hauptstraße des Pesilherdes Fudsiadjan bei Charbin, welches jetzt niedergebrannt wird.